

Arrest

nr. 244 375 van 18 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 juli 2012 en heeft zich eerste maal vluchteling verklaard op 13 juli 2012. In het kader van de Dublinregels werd geoordeeld dat verzoeker diende terug te keren naar Oostenrijk.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 16 september 2013 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 januari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker.

1.3. Verzoeker werd op 14 januari 2019 definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaren door de correctionele rechtbank te Leuven.

1.4. Bij schrijven van 23 april 2019 verzocht de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 2, tweede lid en artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verzoeker werd op 16 juli 2019 gehoord teneinde hem de kans te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.6. Op 31 juli 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, waartegen verzoeker beroep aantekende. Deze beslissing werd op 22 januari 2020 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken, waarop verzoekers beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 231 819 op 27 januari 2020 zonder voorwerp werd verklaard.

Op 15 juni 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus, die de bestreden beslissing uitmaakt.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, N.(...) Z.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. U werd geboren in 1376 (omgezet naar de westerse kalender 1996/1997) in het dorp Miakhel in het district Sayadabad van de provincie Maidan Wardak. U ging één jaar naar school en kreeg ook onderricht in de madrassa. Uw vader, A.(...) W.(...), werkte voor de militaire academie in Kabul en werd in 2009 vermoord. Uw moeder, S.(...), woont nog in Afghanistan.

U verliet Afghanistan in maart 2012 omdat u zich niet langer veilig voelde. De dorpingen bekeken u scheef omdat uw vader voor het Afghaanse leger heeft gewerkt. Uw moeder vreesde dat u onder de invloed van de man van uw tante zou komen, H.(...), die pro-taliban is. Uiteindelijk stuurde ze u het land uit. Op 28 juni 2012 diende u een verzoek om internationale bescherming in te Oostenrijk. U bleef er echter niet en reisde door naar België waar u op 13 juli 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende. Volgens de Dublinregels werd geoordeeld dat u diende terug te keren naar Oostenrijk. U deed dit niet en op 16 september 2013 diende u hier een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 januari 2014 werd u erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 januari 2019 werd u, op verzet tegen het vonnis bij verstek van 1 oktober 2018, door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar wegens (i) het verkopen, het te koop aanbieden of het leveren van verdovende middelen zonder voorafgaande vergunning, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming vormt als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, en het misdrijf voor een deel werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; (ii) het invoeren, uitvoeren of vervoeren van verdovende middelen zonder voorafgaande vergunning, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming vormt als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; (iii) het vergemakkelijken van andermans gebruik, of het aanzetten tot het gebruik, van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotrope stoffen die een verslaving te weeg kunnen brengen, door hiertoe een lokaal ter beschikking te stellen, voor een deel met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar; en (iv) het aankopen, vervoeren of in bezit hebben van verdovende middelen zonder voorafgaande vergunning, met de omstandigheid dat het een daad van deelneming vormt als leidend persoon aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, en voor een deel ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar.

Op 26 april 2019 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 16 juli 2019 werd u gehoord door het CGVS, teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen. U verwijst naar de problemen die u in het verleden heeft gekend. U verklaart dat uw vijanden denken dat u overleden bent en mocht u terugkeren naar Afghanistan zou dit een gevaar vormen voor u en uw familie. U vreest nog problemen met uw oom langs vaderszijde N.(...) A.(...).

Op 31 juli 2019 werd er door het CGVS een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen met een advies dat verwijdering verenigbaar was met artikelen 48/3 en 48/4. Er werd door het CGVS geoordeeld dat u kon terugkeren naar Afghanistan omdat uw vrees niet langer actueel is. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 22 januari 2020 werd de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus ingetrokken door het CGVS. Op 27 januari 2020 wordt uw beroep verworpen door de RvV aangezien het zonder voorwerp is.

B. Motivering

U werd op 21 januari 2014 erkend als vluchteling. Naar aanleiding van de door u gepleegde criminele feiten en strafrechtelijke veroordeling in België heb ik besloten u op te roepen voor een persoonlijk onderhoud met het oog op een heroverweging van uw vluchtelingenstatus. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 16 juli 2019.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, de redenen die geleid hebben tot uw erkenning als vluchteling opgehouden hebben te bestaan.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (5) houdt een persoon op vluchteling te zijn indien de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend hebben opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Bij toepassing van artikel 1 C (5) van het Verdrag van Genève, bepaalt artikel 55/3 dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 21 januari 2014 als vluchteling erkend werd omdat uw vader voor het Afghaanse leger heeft gewerkt en les gaf aan de militaire academie in Kabul. Omdat men ook voor uw leven vreesde diende u het land te verlaten.

Het CGVS stelt vast dat uw vrees voor vervolging niet langer actueel is. U vertrok uit Afghanistan omdat uw vader werkzaam was voor het Afghaanse leger en les gaf aan de militaire academie. Enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan kwam dit aan het licht en werd uw vader gedood in Kabul. Dit was in 2009. Na zijn dood werd u zelf beledigd en lastiggevallen door buurtbewoners. Daarnaast probeerde men u te rekruteren voor de taliban. Hierdoor besloot uw moeder dat u het land diende te verlaten en kwam u als 16-jarige in België aan. Echter zijn we nu vele jaren verder. Het is weinig aannemelijk dat men u nog steeds omwille van bovenstaande feiten zou vervolgen. Het is niet geloofwaardig dat bepaalde personen nu, na 11 jaar, nog steeds vragen zou komen stellen over het werk van uw vader aan uw moeder (CGVS 16/07/2019, p. 8). Even later lijkt u dat zelf ook te verklaren door te stellen dat u nog steeds over vroeger spreekt wanneer u naar deze bezoeken van de taliban refereert (CGVS 16/07/2019, p. 8). U stelt nog dat uw broers nu dezelfde problemen meemaken als u destijds heeft gekend, maar tegelijk kan u hier geen concrete informatie over geven (CGVS 16/07/2019, p. 7, 8). Het blijft dan ook alleen bij een blote bewering.

Bovendien kan u in deze uitspraak niet worden gevolgd omdat er tussen uw verklaringen die u nu aflegt en de verklaringen die u in het verleden heeft afgelegd opmerkelijke tegenstrijdigheden zitten die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag danig op de helling zetten. U sprak tijdens uw persoonlijk onderhoud op 10 december 2013 over H.(...) H.(...), de man van uw tante langs moederszijde, die u vertelde over de islam en in de richting van de taliban dreef, echter zonder ooit enige concrete actie hiertoe te ondernemen (CGVS 10/12/2013, p. 8, 14). U diende enkel hem en zijn (buitenlandse) gewapende vrienden te bedienen van thee (CGVS, 10/12/2013, p. 8), en soms gaf hij u advies (CGVS 10/12/2013, p. 15). Uw moeder had echter schrik dat u overtuigd zou raken van de ideologie van de taliban en stuurde u daarom weg. Nu echter stelt u dat uw biologische oom aan vaderszijde N.(...) A.(...) u wilde overtuigen om toe te treden tot de taliban en hiertoe ook concrete stappen ondernam

(CGVS 16/07/2019, p. 7, 8, 11). Deze oom zou immers uw vader gaan verklikken zijn bij de taliban waarna deze werd gedood. Deze oom zou u ook hebben proberen te overtuigen om de taliban te steunen door te zeggen dat uw vader "voor de ongelovigen en de joden werkte", hij liet u bijvoorbeeld ook dozen munitie dragen. Echter heeft u tijdens uw eerdere verklaringen afgelegd tijdens uw verzoek om internationale bescherming nooit iets gezegd over problemen of moeilijkheden met deze oom N.(...) A.(...). U beweert echter nu dat N.(...) A.(...) de man was die u probeerde te rekruteren en die uw moeder mishandelde (CGVS 16/07/2019, p. 8, 11). Daarentegen sprak u in 2013 met het CGVS enkel over problemen met uw oom H.(...), de man van uw tante. Hij trachtte u te rekruteren, zoals uit uw bewoordingen kan afgeleid worden (CGVS 10/12/2013, p. 15). Hijzelf zat bij de taliban, net als zijn broers As.(...) en K.(...). U zag Arabieren en Pakistanen bij hem thuis maar u diende hierover te zwijgen tegen de dorpelingen (CGVS 10/12/2013, p. 15). U stelde toen dat u niet wist of H.(...) specifiek voor iets betrokken was bij de taliban, maar diens broer As.(...) was wel een belangrijk persoon binnen de taliban (CGVS 10/12/2013, p. 15, 16), terwijl u nu zelfs beweert dat hij een belangrijke talibancommandant is (CGVS 16/07/2019, p. 11). Dit zijn toch zeer opvallende vaststellingen.

Meer nog, u voegt eraan toe dat uw tante gestorven is toen u nog in Afghanistan was en dat Haji H.(...), haar man, daarna veranderde (CGVS 16/07/2019, p. 11). Voordien op het CGVS gaf u echter aan dat het uw tante was die u waarschuwde het land te verlaten voor uw eigen bestwil (CGVS 10/12/2013, p. 15), en u zou ook nog na uw vertrek contact gehad hebben met uw tante (CGVS 10/12/2013, p. 19). Hoewel u nu bijkomend ook aangeeft dat o.a. H.(...) H.(...) u probeerde te overhalen bij de taliban te gaan is het opmerkelijk dat u in uw verklaringen gedaan tijdens uw verzoek om internationale bescherming niks verteld heeft over de problemen met N.(...) A.(...) en duidelijk aangaf problemen te hebben met H.(...) H.(...). H.(...) H.(...) zou ook degene zijn die vijandelijkheden met uw vader had, en u sprak toen niet over N.(...) A.(...) (CGVS 10/12/2013, p. 14). Indien u daadwerkelijk omwille van een vrees voor rekrutering vertrokken bent uit en niet durft terug te keren naar Afghanistan is het zeer merkwaardig dat u het in twee verklaringen op een verschillend tijdstip over een andere vijand heeft. Daarnaast verklaart u nu dat u sinds uw twaalfde het huis van uw moeder niet meer mocht verlaten en heel de tijd binnen leefde (CGVS 16/07/2019, p. 7), terwijl u in 2013 verklaarde na de dood van uw vader theejongens te zijn geweest voor H.(...) H.(...) en naar zijn huis te zijn gegaan in Akakhel om zijn vrienden daar thee te serveren (CGVS 10/12/2013, p. 8). Daarnaast kan u ook zelf niet zeggen waarom de taliban u nu nog steeds zouden willen rekruteren, u verwijst louter naar een situatie uit het verleden (CGVS 16/07/2019, p. 12). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze problemen op zeer ernstige wijze.

U kan dan ook niet gevolgd worden waar u herhaaldelijk stelt dat de problemen zich net als bij u toen, zich nu herhalen bij uw broers (CGVS 16/07/2019, p. 7) Het feit dat uw broers nog beledigd worden door de andere kinderen van het dorp en door dorpelingen wegens uw vaders eerdere betrokkenheid bij de overheid (CGVS 16/07/2019, p. 9, 11) is bovendien niet voldoende zwaarwichtig om van vervolging te kunnen spreken. Mochten de dorpelingen daadwerkelijk uw familie willen treffen omwille van het feit dat uw vader 11 jaar geleden werkzaam was voor het Afghaanse leger hadden ze hiertoe trouwens reeds lang de kans gehad. Het is bovendien opmerkelijk dat uw moeder nooit het huis zou laten verlaten maar steeds in de regio is blijven wonen. Indien er daadwerkelijk een vrees is voor vervolging wegens uw vaders verleden zou men verwachten dat ze om zichzelf en haar kinderen te beschermen verhuist naar ergens anders, ze heeft immers, zo verklaart u, nog zussen wonen ergens anders in de provincie (CGVS 16/07/2019, p. 6).

U vreest nog dat u bij een terugkeer naar Afghanistan mogelijk vermoord of ontvoerd zal worden omdat uw moeder in het dorp heeft laten uitschijnen dat u bent omgekomen bij een bombardement zodat u aan uw vijanden kon ontsnappen, terwijl dit dus niet waar is (CGVS, p. 6, 10, 11). Echter heeft u hierover niks gezegd tijdens uw verklaringen afgelegd in uw verzoek om internationale bescherming: u stelde toen alleen dat uw vertrek reeds eerder was vastgelegd maar dat u wegens financiële problemen niet eerder kon vertrekken (CGVS 10/10/2013, p. 14). Daarnaast plaatst u nu de verdwijning van uw broer O.(...) eveneens na dit zogenaamde bombardement waarbij u zagezegd omkwam. Ook hierover, hoewel er u toen nadrukkelijk werd gevraagd naar de omstandigheden van uw broers verdwijning (CGVS, 10/12/2013, p. 9), heeft u niks gezegd tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS op 10 december 2013. U toen gevraagd wat u kon zeggen over uw broers verdwijning haalde u enkel aan dat hij enkele maanden voor uw vertrek plotseling verdween uit het dorp. Uw broer was op weg naar de moskee maar van de imam hoorden jullie dat hij niet was komen opdagen. Meer wist u niet. U bleef, zo stelde u in 2013, na de verdwijning van uw broer nog even in het dorp (CGVS, p. 10/12/2013, p. 8), terwijl u volgens uw huidige verklaringen na dit bombardement was omgekomen en uw broer nadien verdween (CGVS 16/07/2019, p. 6). Het is bovendien merkwaardig dat mochten de dorpelingen geloven dat u bent

omgekomen bij een bombardement zoals uw moeder liet uitschijnen, de taliban en uw oom N.(...) A.(...), u toch nog zouden komen zoeken zijn na uw vertrek (CGVS 16/07/2019, p. 12). Bovendien berust deze vrees dat u nog zou worden ontvoerd of mogelijk vermoord op een louter vermoeden. U kan geen concrete elementen aanreiken waarom dit zou gebeuren (CGVS 16/07/2019, p.10, 11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kom ik tot het besluit dat uw vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van herkomst waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalde geen dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging, aan om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Afghanistan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de vluchtelingenconventie, moet ook onderzocht worden of u een risico in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien er geen geloof meer wordt gehecht aan de moord op uw vader en er bijgevolg ook geen vrees meer is bij een terugkeer naar Afghanistan is er ook geen risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt zelf ook geen andere elementen aan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening

moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4 en 55/3 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtelingenstatus wel degelijk behouden dient te worden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Opheffing van de vluchtelingenstatus

2.2.2.1. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker op 21 januari 2014 toegekende vluchtelingenstatus opgeheven op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet omdat verzoekers vrees voor vervolging niet langer actueel is. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat het gegeven dat verzoekers vader voor het Afghaanse leger heeft gewerkt en les gaf aan de militaire academie in Kabul aan het licht kwam en hij hierop gedood werd in Kabul dateert van 2009 en het niet aannemelijk is dat verzoeker, die na zijn vaders dood werd beledigd en lastiggevallen door buurtbewoners en voorwerp uitmaakte van pogingen tot rekrutering door de taliban, hier thans – na 11 jaar – nog steeds vervolging voor zou vrezen nu (i) het niet geloofwaardig is dat bepaalde personen nu nog steeds vragen zouden komen stellen over het werk van verzoekers vader aan zijn moeder en verzoeker dit ook bevestigt in zijn verklaringen door te stellen dat hij steeds over vroeger spreekt als hij refereert aan deze bezoeken van de taliban; (ii) hoewel verzoeker aanvoert dat zijn broers nu dezelfde problemen meemaken als hij destijds heeft gekend, hij hiervan geen concrete informatie kan geven zodat het slechts een blote bewering betreft; (iii) er opmerkelijke tegenstrijdigheden opvallen tussen zijn huidige verklaringen en deze die hij in het verleden heeft afgelegd dewelke de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas op de helling zet, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en verzoeker ook zelf niet kan zeggen waarom de taliban hem nu nog steeds zouden willen rekruteren; (iv) het feit dat verzoekers broers nog beledigd worden door andere kinderen en dorpingen omwille van hun vaders eerdere betrokkenheid bij de overheid onvoldoende zwaarwichtig is om van vervolging te spreken en zo men verzoekers familie daadwerkelijk heeft willen treffen, men hiertoe reeds allang de kans zou hebben gehad; (v) het niet geloofwaardig is dat verzoekers moeder nooit het huis zou verlaten, maar wel nog steeds in de regio is blijven wonen, zeker nu zij nog zussen heeft die elders in de provincie wonen en (vi) verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan mogelijk vermoord of ontvoerd zal worden omdat zijn moeder in het dorp heeft laten uitschijnen dat hij is omgekomen bij een bombardement niet kan overtuigen omdat hij dit nooit eerder heeft vermeld, hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt over wanneer de ontvoering van zijn broer O. plaatsvond ten opzichte van dit bombardement, het niet geloofwaardig is dat, zo de dorpingen zouden geloven dat hij is omgekomen bij een bombardement, de taliban en zijn oom N. A. verzoeker toch nog zouden komen zoeken na zijn vertrek en hij zijn vrees bovendien slechts op een vermoeden steunt, zonder dat hij hiervoor concrete elementen kan aanreiken.

In de bestreden beslissing meent de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve dat op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in verzoekers land van herkomst bescherming niet langer noodzakelijk is.

2.2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3 en 55/5 op te heffen.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers vrees voor vervolging niet langer actueel is en dat op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in verzoekers land van herkomst bescherming niet langer noodzakelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de opheffing van de vluchtelingenstatus, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn niet actueel bevonden vluchtrelaas, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat hij, als zoon van een werknemer voor de overheid, zeker geassocieerd wordt met de Afghaanse overheid en bijgevolg een doelwit vormt voor ‘*anti-government elements*’, waartoe hij verwijst naar verschillende rapporten en persartikels in het verzoekschrift. Hij stelt dat dit eens te meer aan de orde is nu enkele van zijn familieleden gelieerd zijn aan de taliban. Er dient in dit verband op gewezen dat de vroegere werkzaamheden van verzoekers vader voor het Afghaanse leger, die tot een einde kwamen bij diens dood in 2009, op zich niet volstaan om te besluiten tot een actuele gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de

door verzoeker aangehaalde UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case [...]*”). *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel terecht dat verzoekers vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn vader niet langer actueel is, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Het CGVS stelt vast dat uw vrees voor vervolging niet langer actueel is. U vertrok uit Afghanistan omdat uw vader werkzaam was voor het Afghaanse leger en les gaf aan de militaire academie. Enkele jaren voor uw vertrek uit Afghanistan kwam dit aan het licht en werd uw vader gedood in Kabul. Dit was in 2009. Na zijn dood werd u zelf beledigd en lastiggevallen door buurtbewoners. Daarnaast probeerde men u te rekruteren voor de taliban. Hierdoor besloot uw moeder dat u het land diende te verlaten en kwam u als 16-jarige in België aan. Echter zijn we nu vele jaren verder. Het is weinig aannemelijk dat men u nog steeds omwille van bovenstaande feiten zou vervolgen. Het is niet geloofwaardig dat bepaalde personen nu, na 11 jaar, nog steeds vragen zou komen stellen over het werk van uw vader aan uw moeder (CGVS 16/07/2019, p. 8). Even later lijkt u dat zelf ook te verklaren door te stellen dat u nog steeds over vroeger spreekt wanneer u naar deze bezoeken van de taliban refereert (CGVS 16/07/2019, p. 8). U stelt nog dat uw broers nu dezelfde problemen meemaken als u destijds heeft gekend, maar tegelijk kan u hier geen concrete informatie over geven (CGVS 16/07/2019, p. 7, 8). Het blijft dan ook alleen bij een blote bewering.”

Verder merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn persoonlijk onderhoud *d.d.* 16 juli 2019 op verschillende fundamentele punten in tegenspraak zijn met zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor *d.d.* 10 december 2013, hetgeen de geloofwaardigheid van deze problemen op ernstige wijze ondermijnt, evenals het gegeven dat de problemen zich nu ook zouden herhalen bij zijn broers, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift te dezen betoogt dat de verschillen in zijn verklaringen tussen zijn interview in december 2013 enerzijds en juli 2019 anderzijds te verklaren zijn door de lange tijdsduur tussen deze onderhouds en het aanvaardbaar is dat hij thans over bepaalde aspecten meer informatie heeft dan 6 jaar geleden, dient erop gewezen dat het tijdsverloop tussen beide persoonlijke onderhouds op zich geen afdoende verklaring vormt voor verzoekers inconsistente en zeer uiteenlopende verklaringen. De aangehaalde gebeurtenissen, die de kern van verzoekers vluchtrelaas raken, kunnen gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Dat hij thans net over meer informatie zou beschikken, kan evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen toedekken. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker het over een andere vijand heeft tijdens zijn laatste persoonlijk onderhoud, dat hij de positie van H. niet kende binnen de taliban terwijl deze persoon mede aan de basis zou liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dat hij de dood van zijn tante op een geheel ander tijdstip plaatst en dat hij inconsistente verklaringen aflegt over het feit of hij nu al dan niet de hele tijd binnen leefde. Dit zijn allen elementen die rechtstreeks betrekking hebben op verzoekers persoon en zijn persoonlijke leefwereld, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij hierover – ongeacht zijn jeugdige leeftijd ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud in december 2013 – coherente en geloofwaardige verklaringen kan afleggen doorheen de asielprocedure, *quod non* zoals blijkt uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Zo verzoeker nog beargumenteert dat het niet valt in te zien hoe de verschillen in zijn verklaringen ertoe kunnen leiden dat geen geloof wordt gehecht aan de moord op zijn vader, dient erop gewezen dat de dood van zijn vader *in casu* op zich niet wordt betwist, doch wel dat geen geloof wordt gehecht aan zijn actuele vrees voor vervolging.

De vaststelling dat er in de periode sinds zijn vader werkzaam was voor het Afghaanse leger (tot 2009) tot op heden niets is gebeurd, getuigt evenmin van een actuele gegronde vrees voor vervolging. Deze overweging wordt verder ondersteund door de vaststelling dat verzoekers moeder steeds in de regio is blijven wonen en dit ondanks het feit dat zij familieleden heeft die elders in de provincie woonachtig zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 16 juli 2019, p. 5-6). Tot slot overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan mogelijk vermoord of ontvoerd zal worden omdat zijn moeder in het dorp heeft laten uitschijnen dat hij is omgekomen bij een bombardement niet kan overtuigen omdat hij dit nooit eerder heeft vermeld, hij bovendien inconsistente verklaringen aflegt over wanneer de ontvoering van zijn broer O. plaatsvond ten opzichte van dit bombardement, het niet geloofwaardig is dat, zo de dorpelingen zouden geloven dat hij is omgekomen bij een bombardement, de taliban en zijn oom N. A. verzoeker toch nog zouden komen zoeken na zijn vertrek en hij zijn vrees bovendien slechts op een vermoeden steunt, zonder dat hij hiervoor concrete elementen kan aanreiken. Verzoeker brengt geen enkel valabel argument bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat de

motivering van de bestreden beslissing dienaangaande onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er bijgevolg niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij reeds 5 jaar in België verblijft en zich de Belgische gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie aangehaald in het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd. Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 16 juli 2019, waarbij hij de redenen voor het behoud van zijn status kon uiteenzetten, geen enkele melding van een vrees omwille van verwestering. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig en wordt alleszins gerelativeerd gezien verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens zijn gehoor.

Waar verzoeker vervolgt dat hij heden de leeftijd van 22 jaar heeft bereikt, bijgevolg een 'vechtklare leeftijd' heeft en een gedwongen rekrutering riskeert, moet opnieuw worden benadrukt dat deze vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft nu hij zich beperkt tot een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en naar zijn tegenstrijdig bevonden verklaringen waaruit hoe dan ook geen actuele vrees voor vervolging kan blijken. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn "*Eligibility guidelines*" van 30 augustus 2018 waarin gesteld wordt dat "*depending on the specific circumstances of the case (...)*" ("*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, p. 55).

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.5. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet op te heffen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren zijn in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager liggen dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Sayadabad van de provincie Wardak wordt niet betwist.

Met betrekking tot de situatie in de provincie Wardak staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : *Afghanistan Security Situation december 2017* (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : *Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018* (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : *Afghanistan Security Situation – juni 2019*, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke

omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat voormelde analyse onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verzoeker brengt geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord met het oog op een eventuele heroverweging van de hem toegekende vluchtelingenstatus. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid om mondeling op het nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus te reageren en redenen aan te halen tot behoud van zijn status, dit alles terwijl hij werd bijgestaan door zijn advocaat en in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3 *juncto* artikel 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet op te heffen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET